

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק י"ד

קונטרס 314

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

דְּוֹד מְלָפָא, בְּקִדְמִיתָא אָמַר, (תהלים כו) בְּחַנְנֵי יְיָ וְנִסְגִּי.
 דְּהָא אָנָּא לָא מִסְתַּפִּיעָא מִכָּל דִּינִין, אֲפִילוּ מֵהָא
 צְדָק, וְכָל שְׁכֵן דְּאַחֲדִנָּא בֵּיהּ, מַה כְּתִיב. (תהלים יז) אֲנִי
 בְּצַדֵּק אֶחְזֶה פְּנֵיהּ, בְּצַדֵּק וְדָאֵי. לָא מִסְתַּפִּיעָא לְמִיקָם
 בְּדִינוּי. בְּתַר דְּחָב, אֲפִילוּ מִמְשַׁפֵּט מִסְתַּפִּי, דְּכְתִיב,
 (תהלים קמוג) וְאֵל תָּבֵא בְּמוֹשַׁפֵּט אֶת עַבְדְּךָ.

תָּא חֲזִי, בְּד מִתְבַּסְמָא הָאֵי צְדָק מִמְשַׁפֵּט, כְּדִין אֲקָרִי
 צְדָקָה. וְעֲלָמָא מִתְבַּסְמָא בְּחֶסֶד, וְאַתְמַלִּיא מִנִּיהּ.
 דְּכְתִיב, (תהלים לג) אוֹהֵב צְדָקָה וּמְשַׁפֵּט חֶסֶד יְיָ מְלָאָה
 הָאָרֶץ.

ספר מאורות הזוהר

שְׁמַגְמַתוּ רַק לְבוֹא אֶל עַמְק הַפְּנִינָה וְהִיחֹד שְׁעַל פִּי הַקְּבֵלָה לְבַד לֹמַר רְזִי לִי רְזִי לִי
 כו' וְאִין לְכַבּוּ נְכוּן בְּאֵמַת וּבְתַמִּים לְעַצְמוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ לְבַד וְנִמְצָא זֶהוּ הַפֶּה עַקֵּר הַמְצוּה
 הַזֹּאת שֶׁבְקָרִיאת שְׁמַע שְׁהוּא אֵלֶיּוּ דְוָקָא וְאֵם יִמְצָא אִישׁ שְׁמִטְעָה אֶת עַצְמוֹ בְּכָל פִּיּוּצָא
 בְּזַה הָלֵא הַשֵּׁם בּוֹחֵן לְכַבּוֹת יוֹדַע וְחוֹקֵר פְּלִיּוֹת וְלֵב וְאִין כָּל דְּכַר נִסְתָּר וְנַעֲלָם מֵאִתּוּ
 כו'.

(י) כָּל אֲשֶׁר תִּפְּץ בְּקִרְבַּת אֱלֹקִים

עַל כֵּן אֲמַרְתִּי הֵגַם שְׁמִי אֲנִכִּי כִּי בָּאתִי עַד הָלֵם לְהוֹכִיחַ רַבִּים וּשְׁלָמִים אֲשֶׁר יִדְעִתִּי
 עַרְפִּי הַדֵּל בְּאֵמַת לְאֵמַתוֹ אִף לְאֲנָשִׁים כְּעַרְפִּי מִחֵיב אֲנִי לְהוֹדִיעַ הָאֵמַת שְׁלֵא יִלְכוּ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אֲסֵהֲדָנָא עָלַי, דְּכָל יוֹמָאֵי הַיּוֹנָא מְצַטְעָר עַל עֲלָמָא,
 דְּלֹא יַעֲרַע בְּדִינֵי דְצִדְקָא, וְלֹא יוֹקִיד עֲלָמָא
 בְּשִׁלְהוּבוּי. בְּמָה דְכָתִיב, (מושלי ל) אֲכָלָה וּמְחַתָּה פִּיה.
 מִכָּאן וְלְהִלָּאָה, כְּפֻס כָּל חַד, כְּפֻס בִּירָא עִמָּקָא, וְהָא
 בְּדָרָא דָא אֵית בֵּיה זְכָאִין, וְזַעֲרִין אֵינוּן דִּיקוּמוּן לְאַגְנָא
 עַל עֲלָמָא, וְעַל עָאנָא, מֵאַרְבַּעַה זְוִינָא. (ס"א על עֲלָמָא, וְעַלִּינָא
 בְּעִינָא).

עַד כָּאן אַחֲדוֹן מְלֵי דָא בְּדָא, וּמִתְפָּרְשֵׁן מְלִין
 דְּסְתִימִין בְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין,
 וְהֵיךְ אַחֲדוֹן אֵלִין בְּאֵלִין. מִכָּאן לְהִלָּאָה, מְלִין דְּזַעֲרִין
 אֲנַפִּין, אֵינוּן דְּלֹא אֲתַגְלִיין בְּאֲדָרָא. אֵינוּן דְּהוּוֹ סְתִימִין
 בְּלָבָאֵי, וְתַמָּן לָא אֲתַקְנוּ. (עַד כָּאן סְתִימָן מְלִין)

ספר מאורות הזהר

בגדולות ונפלאות להטעות עצמם בכונות פרטיות שלא להשם אחד המה רק לחשב
 חשבונות רבים להשביע נפשם לבד ולא זו הדרך ישפן בה אחדות השם שהוא נוקא
 בבחינת הפסול והעדר הרגשת עצמו מכל וכל כפידוע וכאשר ידוע לכל אשר חפץ
 בקרבת אלוקים שכל שהנפש שפלה ונמוכה ביותר שם ישפן אור אין סוף ברוף הוא
 כמו שכתוב מרום וקדוש אשפן ואת דכא ושפל רוח כו' אל מי אבינו אל עני כו'
 וכידוע דעמ"ר אינו שורה אלא בעמ"ת וכמו שכתוב כי רם ה' ושפל יראה וכך איתא
 בלומדי תורה "לא תמצאנה בגסי הרוח" כו' וגם בענין גלוי אחדות פשוט בליחוד
 דקריאת שמע ודאי לא תמצא רק בתכלית הענוה והשפלות וכמו שכתוב "יהב חקמתא
 לחכימין" חקמה עלאה בטול העצמי לאין האלקי מצד עצם הנשמה אינו ניתן מדה

וּבְגִין דְּאֵת הָיִית גּוֹמַל חֶסֶד עִם שְׂכִינְתָא, דְּכָל פְּקוּדִין דִּילָךְ לְקַיִימָא, אִיזְהוּ חֶסֶד הַמִּתְחַסֵּד עִם קוֹנוֹ. יְהִי לָךְ מִדַּת חֶסֶד. וּבְגִין דְּנִטְרַת פְּקוּדִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה, וְהָיָה לָךְ לְאַתְגַּבְרָא עַל יִצְרָךְ, לְמַקְשֵׁר לִיָּה תַחוֹת יָדְךָ, וְלֹא אֲשַׁתְּדַל בְּהַאי פְּקוּדָא, אֶלֶּא לְקַשְׂרָא סְמָא"ל תַּחוֹת יָדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבַת זוּגִיָּה דְאִיְהִי שְׂפַחְתָּא בִישָׂא, תַּחוֹת יַד גְּבִירְתָּא. לוֹן וּלְכָל מְמַנָּן וּלְכָל מְשַׁרְיִין דִּלְהוֹן. קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִי לָךְ, מִדַּת גְּבוּרָה דִּילִיָּה, לְמַהוּי בְּסִיעָתְךָ דִּיתַחֲלִיחוֹן וַיִּדְחִלוֹן מִינְךָ, סְמָא"ל וּבַת זוּגִיָּה, וְכָל מְמַנָּן וּמְשַׁרְיִין דִּלְהוֹן, וַיְהוֹן קְשׁוּרִים בְּשִׁלְשָׁלָאֵי תַחוֹת יָדְךָ.

וּבְגִין דְּהִדְרַת בְּתִיּוּבְתָא, בְּאוֹת בְּרִית, נְחִית בִּינָה יְה"ו, לְאַתְחַבְרָא בְּצַדִּיק. בְּגִינְךָ, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לָךְ אוֹת בְּרִית צַדִּיק דִּילִיָּה. וּבְגִין דְּמַחְשְׁבָה טוֹבָה עֲבַדְתָּ פְּלֵא, הֵכִי נְחִית שְׂמָא מְפָרֵשׁ (דְּמַרְד) עֲלָךְ, וּמַתְמָן, (כ"א רשומא דְנְחִית) נְחִית עֲלָךְ.

וּבְגִין דְּאַנְתָּ תַשְׁתַּדַּל בְּכָל יוֹמָא, בְּתַרִּין שְׁפוּן דִּילָךְ בְּצִלוֹתָא, לְשַׁבְחָא לְמַרְךָ, בְּאַדְנִי שְׁפַתִּי תַפְתַּח, בְּתַרִּין שְׁפוּן דִּילָךְ. בְּנִבְיָאִים וּבִכְתוּבִים. וּבְכָל מִינֵי זְמַר וְנִגּוֹן בְּצִלוֹתָא. קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְחִית לוֹן בְּשְׁפוּן דִּילָךְ. כָּל שְׁכַן דְּרַגָּא דִּילָךְ, עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, וּבִיָּה אֲשַׁתְּדַל בְּכָל יוֹמִין דִּילָךְ בְּקָשׁוּט, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיבִיָּה לָךְ, לְסִלְקָא לָךְ בִּיָּה, בְּתוֹרַת אֲמַת, כְּלִילָא מְכָל מַדּוֹת וְאַתּוּן. בְּשְׂמָא מְפָרֵשׁ, בְּאַרְבַּע אֲתוּן.

דְּקָרָם דְּחִזְרַת בְּתִיּוּבְתָא (דף קט"ו ע"א) לָא הָיִית, אֶלֶּא בְּאִילָנָא דְטוֹב וְרַע, עֶבֶד וְנַעַר הָיָה שְׂמָךְ בְּקִדְמִיתָא, (שמות ב) וְהָנָה נַעַר בּוֹכָה, עֶבֶד נְאֻמָּן, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר יב) לֹא כֵן עֲבָדִי

וּמִשּׁוּם שְׂאֵתָה הָיִית גּוֹמַל חֶסֶד עִם הַשְּׂכִינָה, שְׂכָל הַמְצוֹת שְׁלָךְ לְקַיִם, אִיזְהוּ חֶסֶד? הַמִּתְחַסֵּד עִם קוֹנוֹ - נִתֵּן לָךְ מִדַּת חֶסֶד. וּמִשּׁוּם שְׂשֻׁמְרַת מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, וְהָיָה לָךְ לְהַתְגַּבֵּר עַל יִצְרָךְ, לְקַשֵּׁר אוֹתוֹ תַּחַת יָדְךָ, וְלֹא הַשְׁתַּדַּלְתָּ בְּמַצְוָה הַזֹּאת, אֶלֶּא לְקַשֵּׁר אֶת סְמָא"ל תַּחַת יָדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבַת זוּגִיָּה, שְׂהִיא שְׂפַחָה רְעָה, תַּחַת יַד גְּבִירְתָּהּ, אוֹתָם וְאֵת כָּל הַמְמַנִּים וְהַמְחַנּוֹת שְׁלֵהֶם - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לָךְ אֶת מִדַּת גְּבוּרָתוֹ לְהִיּוֹת בְּעוֹרְךָ שִׁיתַחֲלִיחוֹ וַיִּפְתְּרוּ מִמֶּךָ סְמָא"ל וּבַת זוּגִיָּה, וְכָל הַמְמַנִּים וְהַמְחַנּוֹת שְׁלֵהֶם, וַיְהִי קְשׁוּרִים בְּשִׁלְשָׁלוֹת תַּחַת יָדְךָ. וּמִשּׁוּם שְׁחִוְרַת בְּתִשׁוּבָה בְּאוֹת הַבְּרִית, יִרְדָּה בִּינָה יְה"ו לְהַתְחַבֵּר בְּצַדִּיק. בְּשִׁבְלִיךָ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נּוֹתֵן לָךְ אוֹת בְּרִית צַדִּיק שְׁלוֹ. וּמִשּׁוּם שְׂבִמְחַשְׁבָה טוֹבָה עֲשִׂיתָ אֶת הַכֹּל, כִּף יָרַד שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ (שֶׁל רַבּוּנָה) עֲלֶיךָ, וּמִשּׁוּם (הַרְשֵׁם שְׁרָד) יָרַד עֲלֶיךָ.

וּמִשּׁוּם שְׂאֵתָה תַשְׁתַּדַּל בְּכָל יוֹם בְּשַׁתֵּי הַשְּׂפָתִים שְׁלָךְ בְּתַפְלָה, לְשַׁבַּח אֶת רַבּוּנְךָ בְּאַדְנִי שְׁפַתִּי תַפְתַּח בְּשַׁתֵּי הַשְּׂפָתִים שְׁלָךְ, בְּנִבְיָאִים וּבִכְתוּבִים, וּבְכָל מִינֵי זְמַר וְנִגּוֹן בְּתַפְלָה - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹרִיד אוֹתָם בְּשַׁפְתֵּיךָ שְׁלָךְ. כָּל שְׁכַן הַדְּרָגָה שְׁלָךְ, עֲמוּד הָאֲמַצְעִי, וּבוֹ הַשְׁתַּדַּלְתָּ בְּכָל יְמִיךָ בְּאַמַּת - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן אוֹתוֹ לָךְ לְהַעֲלוֹת אוֹתְךָ בּוֹ, בְּתוֹרַת אֲמַת, כְּלוּלָה מְכָל הַמַּדּוֹת וְהָאוֹתִיּוֹת, בְּשֵׁם הַמְּפָרֵשׁ בְּאַרְבַּע הָאוֹתִיּוֹת.

שְׂכַרְךָם שְׁחִוְרַת בְּתִשׁוּבָה לֹא הָיִית אֶלֶּא בְּעֵץ שֶׁל טוֹב וְרַע. עֶבֶד וְנַעַר הָיָה שְׂמָךְ בְּתַחֲלָה, וְהָנָה נַעַר בְּכָה, עֶבֶד וְנְאֻמָּן. זֶהוּ שְׂכַרְתּוֹ (במדבר יב) לֹא כֵן עֲבָדִי מִשָּׁה בְּכָל

ביתי נאמן הוא. ואותו הרע, השתף של העבד, גרם לך לחטא בסלע, משום שהמטה שנמסר לך (בדף) ה'ה של העץ טוב ורע. מטטרו"ן טוב, סמא"ל רע.

ובשם שחזרת בתשובה ונדבקת בעץ החיים, הרי יצאת מעבד, והפכת להיות בן לקדוש-ברוך הוא. והמטה שנמסר בידך ה'ה עץ החיים, ו' שהוא בן ז"ה, ותכנס בארבעים ותשע הפנים שלך בתורה, ויעשה מוט, ויתקיים בך (תהלים נה) לא יתן לעולם מוט לצדיק. ארבעים ותשע פנים, ארבעים ותשע אותיות של שמע ישראל וברוך שם, שש תבות התבות של היחוד העליון, ו' עליונה תפארת. שש תבות שניות של ברוך שם, ו' שני צדיק. מ"ט. באמצע ו' וישאווהו במוט בשנים. ברא וא"ו באמצע, הוא מ"ט. (בלא א' האמצעית של ו') וצדיק מ"ט לפני רשע, ומי גרע את זה? א'. אחד מחמשים, שחמשים שערים נתנו לך חסר אחד, כמו שבארו בעלי המשנה, חמשים שערי בינה נמסרו למשה חוץ מאחד. וזהו א' שחסר מחמשים, ונשארו מ"ט, וזה גרם לך צדיק מ"ט לפני רשע. מי הרשע? זה סמא"ל.

וזהו מ"ט, מהמטה שלך, שבאמר בו (שמות יז) ומטה האלהים ביד. המטה שלך הוא המטה של משה, ומשום זה א' שהיא בינה, חוזרת לך, כמו שבארו במשנה, אלה בינה. שהיא חוזרת לך בתשובה ותכנס בין ו'ו, ותעשה וא"ו, לקים בך לישראל, (ישעיה נד) וברחמים גדלים אקבצך (ירמיה לא) ובתחנונים אובילים. משם ואילך יתקיים בך, לא יתן לעולם מוט לצדיק.

משה בכל ביתי נאמן הוא. והוא רע, שותפא דעבד, גרם לך למחטי בסלע, בגין המטה דאתמסר לך, (ג"א בידף) הנה דאילנא דטוב ורע, מטטרו"ן טוב. סמא"ל רע.

ובען, דחזרת בתשובתא, ואתדבקת באילנא דחיי, הא נפקת מעבד, ואתהדרת בן לקודשא בריך הוא. ומטה דאתמסר בידך, היא עץ חיים, ו', דאיהו בן ז"ה, ותיעול (ר"א ותיעול) בתשעה וארבעין אנפין דילך באורייתא, ויתעבד מוט. ויתקיים בך, (תהלים נה) לא יתן לעולם מוט לצדיק. תשעה וארבעין אנפין, תשעה וארבעין אתון דשמע ישראל, וברוך שם, שית תיבין דיהודא עלאה, ו' עלאה תפארת. שית תיבין תננינן, דברוך שם, ו' תננינא צדיק. מ"ט. באמצעיתא ו'. וישאווהו במוט בשנים.

ברא וא"ו באמצעיתא, איהו מ"ט. (ג"א בלא א' דאמצעיתא דו') וצדיק מ"ט לפני רשע. ומאן גרם דא. א'. אחד מחמשים. דחמשין תרעין אתהיבו לך, חסר חד, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, חמשים שערי בינה נמסרו למשה, חוץ מאחד. והאי איהו א', דחסר מחמשין, ואשתאר מ"ט, ודא גרים לך צדיק מ"ט לפני רשע. מאי רשע. דא סמא"ל.

והאי איהו מ"ט, מן מטה דילך, דאתמר ביה (שמות יז) ומטה האלהים ביד. (דמשה אהרא אית לך) מטה דילך הוא מטה דמשה, ובגין דא א', דאיהי בינה, חוזרת לך, כמה דאוקמוה במתניתין, אלה בינה. דחזרת לך בתשובתא, ותיעול בין ו'ו, ואתעביד וא"ו, לקיים בך לישראל, (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצך. (ירמיה ל"א) ובתחנונים אובילים) מתמן ואילך יתקיים בך, לא יתן לעולם מוט לצדיק.

בַּהֲהוּא זְמַנָּא, יִתְקַיְימוּ בְּךָ תְּרִין פְּקוּדִין. חַד,
(דברים כב) הֶקֶם תִּקִּים עִמּוֹ. תִּנְיִנָּא, (שמות)
עֲזוּב תַּעֲזוּב עִמּוֹ. הֶקֶם עִם ו' עֲלֵאָה, מְשִׁיחַ
רֵאשׁוֹן. תִּקִּים עִם ו' תִּנְיִנָּא. עִמּוֹ, דָּא בְּן
עֲמָרָם, דְּסִלְקַת לְבִינָה דְאִיהִי א'.

וְלִמָּן הֶקֶם תִּקִּים. לָאֵת ה'. דִּנְפַלַת בְּאַלְפֵי
חֲמִשָּׁאָה, בְּתַר תְּרִין וּשְׁבַעִין, כְּמַנְיָן
עֲזוּ"ב תַּעֲזוּב עִמּוֹ. עֲזוּב: ע"ב ז"ו. וְדָא תְּרִין
וּשְׁבַעִין שְׁמֵהֶן, וַיִּסַּע וַיְבֹא וַיִּט. דָּא רֵאשׁוֹן מִן
וה"ו, תַּמָּן עֲזַר, וְלֹא קִימָה, וְהֵאֵי אִיהוּ עֲזוּב
תַּעֲזוּב, תַּמָּן (דברים יא) כַּעֲתָ"ו יוֹרָה וּמִלְקוּשׁ
וְאַסְפֹּת דְגִגְדָּה וְתִירְשָׁף וַיִּצְהַרְף, דְּאִינּוֹן יִשְׂרָאֵל.
לְקַט שְׂכַחָה וּפְאָה, (ויקרא יט) לְעֵנִי וְלִגְר תַּעֲזוּב
אוֹתָם.

הָכָא אוֹלִיפְנָא פְּקוּדָא תְּלִיתָאָה. וְצָרִיף לְאַחֲזָרָא
עֲלִייהוּ, דְּהָא מִסְטָרָא דְצָדִיק, עֲנִי, עֲזוּב
תַּעֲזוּב, צָדִיק. עִמּוֹ, דָּא בְּן עֲמָרָם. וְהֵאֵי אִיהוּ
לְעֵנִי וְלִגְר תַּעֲזוּב אוֹתָם. גֵּר אַנְתָּ פְּגוּוֹנָא
דְּאַתְמַר בְּךָ בְּקֻדְמִיתָא עִם עֲנִי, (שמות יח) גֵּר הֵייתִי
בְּאַרְצָן נִכְרִיָּה.

אַבְרָהָם הֶקֶמָה, בְּדִרְגָּא דִּילָךְ, הֶקֶם ו' תַּתָּאָה.
תִּקִּים עִמּוֹ: עִם בְּן עֲמָרָם, בְּדִרְגָּא עֲלֵאָה
דִּילָךְ, תַּפְּאָרַת. בְּמ"ה דִּילָךְ, שְׂמָא מְפֻרָשׁ
בְּשְׁלִימוֹ. בְּתַר ק' ק' דְּהֶקֶם תִּקִּים, (ובנין דא הקם תקים)
אֲשַׁתָּאָר תִּים. מָאִי קָא אַחֲזִי. (בראשית כה)
יַעֲקֹב אִישׁ תָּם. עִמּוֹ: עִם בְּן עֲמָרָם, יוֹקִים.
הֶקֶם: צָדִיק. תִּקִּים: תָּם.

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא לְפָדוּת עֶבֶד עֲבְרִי וְאַמָּה
הָעֲבֵרָיָה, לְיַעֲד אָמָה הָעֲבֵרָיָה, לְדוֹן
בְּקִנְיָן עֶבֶד עֲבְרִי, הַעֲנֹק תַּעֲנִיק לוֹ. הֵדָא הוּא
דְּכַתִּיב, כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד.
מָאִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד. וּמָאִי קִנְיָן דִּלְיָה. אָלָא
כְּסִתְרֵי תוֹרָה, מְטַטְרוּ"ן עֶבֶד יי', כְּלִיל שִׁית

בְּאוּרוֹ זְמַן יִתְקַיְימוּ בְּךָ שְׁתֵּי
מְצוּוֹת: אַחַת - (דברים כב) הֶקֶם
תִּקִּים עִמּוֹ. שְׁנִיָּה - עוֹב תַּעֲזוּב
עִמּוֹ. הֶקֶם עִם ו' עֲלֵיוֹנָה, מְשִׁיחַ
רֵאשׁוֹן. תִּקִּים עִם ו' שְׁנִיָּה. עִמּוֹ -
זֶה בְּן עֲמָרָם, שְׁעֲלִית לְבִינָה
שְׁהִיא א'.

וְאַתְּ מִי הֶקֶם תִּקִּים? אַתְּ אוֹת ה',
שְׁנַפְלָה בְּאַלְפֵי חֲמִלְשֵׁי אַחַר ע"ב,
כְּמַנְיָן עֲזוּ"ב תַּעֲזוּב עִמּוֹ. עֲזוּב -
ע"ב ז"ו. וְזֶה שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם
שְׁמוֹת, וַיִּסַּע וַיְבֹא וַיִּט. זֶה וְאִ"ו
מִן וְהִ"ו, שֵׁם עֲזַר, וְלֹא קִימָה, וְזֶהוּ
עוֹב תַּעֲזוּב, שֵׁם (שם יא) כַּעֲתָו יוֹרָה
וּמִלְקוּשׁ וְאַסְפֹּת דְגִגְדָּה וְתִירְשָׁף
וַיִּצְהַרְף, שֵׁהֶם יִשְׂרָאֵל. לְקַט
שְׂכַחָה וּפְאָה, (ויקרא יט) לְעֵנִי וְלִגְר
תַּעֲזוּב אוֹתָם.

כָּאן לְמַדְנוּ מְצוּהָ שְׁלִישִׁית. וְצָרִיף
לְחֹזֵר עֲלֵיהֶם, שְׁהָרִי מְצַד הַצְדִּיק,
עֲנִי - עוֹב תַּעֲזוּב, צָדִיק. עִמּוֹ - זֶה
בְּן עֲמָרָם. וְזֶהוּ לְעֵנִי וְלִגְר תַּעֲזוּב
אוֹתָם. גֵּר אַתָּה כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר בְּךָ
בְּתַחֲלָה עִם עֲנִי, (שמות יח) גֵּר הֵייתִי
בְּאַרְצָן נִכְרִיָּה.

אַבְרָהָם הֶקֶמָה בְּדִרְגָּה שְׁלֵף, הֶקֶם -
ו' תַּתְּחוּנָה. תִּקִּים עִמּוֹ - עִם בְּן
עֲמָרָם, בְּדִרְגָּה עֲלֵיוֹנָה שְׁלֵף,
תַּפְּאָרַת. בְּמ"ה שְׁלֵף הַשֵּׁם
הַמְּפֻרָשׁ בְּשִׁלְמוֹת. אַחַר ק' ק' שֵׁל
הֶקֶם תִּקִּים (ומשום כך הֶקֶם תִּקִּים) נִשְׂאָר
תִּים. מַה זֶה מְרָאָה? (בראשית כה)
יַעֲקֹב אִישׁ תָּם. עִמּוֹ - עִם בְּן
עֲמָרָם יִקִּים. הֶקֶם - צָדִיק. תִּקִּים
- תָּם.

מְצוּהָ אַחַר זוֹ לְפָדוּת עֶבֶד עֲבְרִי
וְאַמָּה הָעֲבֵרָיָה, לְיַעֲד אָמָה
הָעֲבֵרָיָה לְדוֹן בְּקִנְיָן עֶבֶד עֲבְרִי,
הַעֲנִיק תַּעֲנִיק לוֹ. זֶהוּ שְׁכַחְתִּיב כִּי
תִקְנֶה עֶבֶד עֲבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד.
מָהֵן שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד, וּמָהוּ קִנְיָנוּ?
אָלָא כְּסִתְרֵי תוֹרָה, מְטַטְרוּ"ן עֶבֶד
ה' כּוֹלֵל שֵׁשָׁה צְדָדִים כְּחֻשְׁבוֹן
שֵׁשׁ אוֹתֵיתוֹ, שֵׁשָׁה סֻדְרֵי מְשֻׁנָּה.

וּבְהֵן יֵשׁ לְאָדָם לַעֲבֹד לְרַבּוֹנוּ
לְהִיּוֹת לוֹ עֶבֶד (מִמְכָּר), לַעֲשׂוֹת קִנְיָן
כְּסָפוֹ שֶׁל כֶּסֶף יָמִין, שְׂאֲבָרָהּ
חֲסֵד הוּא הַדְּרוֹגָה שְׁלוֹ, הַתּוֹרָה
נִתְּנָה מִשָּׁם.

וְכִי שִׁמְשַׁתְּדֵל בָּהּ כְּדֵי לְזַכּוֹת
לְעוֹלָם הַבָּא, נִקְרָא קִנְיָן. כְּסָפוֹ -
עוֹלָם הַכְּסוּף. קִנְיָן - עַל שֵׁם
(בְּרֵאשִׁית יד) אֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שְׁמַיִם
וְאָרֶץ. קִנְיָה חֲכָמָה קִנְיָה בִּינָה. קִנְיָה
לוֹ דְבָרֵי תוֹרָה. רַבּוֹ אַחֵר שֶׁקִּנְיָה
לוֹ, גְּאֻלָּה תִּהְיֶה לוֹ. יֵשׁ שֶׁהוּא קִנְיָה
(טו) לְעוֹלָם, וְיֵשׁ שֶׁהוּא קִנְיָה לוֹ שֶׁשֶׁ
שְׁנַיִם. מִי שֶׁהוּא קִנְיָה לוֹ לְעוֹלָם,
כְּתוּב בּוֹ וְרָצַע אֲדָנָיו אֶת אֲזָנוֹ
בְּמַרְצֵעַ וְעַבְדוֹ לְעֹלָם. אֵין עוֹלָם
אֶלָּא עוֹלָמוֹ שֶׁל יוֹבֵל, שֶׁהֵם
חֲמִשִּׁים. וְזוֹ קְרִיאַת שְׁמַע שְׁשֵׁם
כ"ה כ"ה אוֹתִיּוֹת, עֲרֻבֵית
וְשַׁחֲרִית. חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בִּינָה.

אַחֵר שֶׁמִּיחַד בְּהֵם הָאָדָם אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא עֶבֶד
שְׁלוֹ, בְּעַל תְּפִלִּין עַל רֹאשׁוֹ, וְאֲזָנוֹ
נִרְצָעָה וּפְתוּחָה לְשִׁמְעַת קְרִיאַת
שְׁמַע, הָרִי שְׁמַע - בְּכָל לְשׁוֹן
שֶׁאֵתָּה שׁוֹמֵעַ, שֶׁהֵינּוּ מִשְׁמַעוֹת.
שְׁמִי שֶׁפְּדִינוֹ תְּלִי בַּקְּרִיאַת
שְׁמַע, שֶׁהוּא סוּד שֶׁל חֲמִשִּׁים, אֵין
לוֹ פְּדִיּוֹן עַל יְדֵי אַחֵר בְּגִלְגוּל,
שֶׁרָצוּעַ הוּא לְרַבּוֹנוֹ. כָּאֵן לֹא
נִאָּמַר אוֹ דוֹדוֹ אוֹ בֶן דוֹדוֹ יִגְאָלֵנוּ.
שֶׁבְתַּפְּלַת הָאָדָם הוּא כְּמוֹ עֶבֶד
שֶׁנִּאָּמַר בּוֹ שֶׁשׁ שְׁנַיִם יַעֲבֹד, וְאֵין
עֲבוּדָה אֶלָּא תְּפִלָּה. שֶׁשׁ שְׁנַיִם
יַעֲבֹד - ג' רֵאשׁוֹנוֹת וְג' אַחֲרוֹנוֹת
שֶׁל שְׁלִיחַ צְבוּר מוֹצִיא אֶת הָאָדָם
יְדֵי חוֹבָתוֹ לְמִי שְׁלֹא יוֹדֵעַ
לְהַתְּפִלָּל בְּהֵם, שֶׁצְדִיק חַי הַעוֹלָם
נִקְרָא בְּהֵם עַל שְׁמוֹ. בְּעוֹ, צְדִיק,
גוֹאֵל, קְרוֹב וְנִאָּמַן. (וַחֲסֵם)

סֵטְרִין, כְּחוֹשְׁבֵן שִׁית אֲתוֹנוֹן דִּילִיָּה, שִׁית סְדָרִי
מִשְׁנָה. וּבְהוֹן אִית לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמַפְלָה
לְמֵאֲרִיָּה, לְמֵהוּי לִיָּה עֶבֶד, (ס"א מִמְכָּר) לְמַעֲבֹד
קִנְיָן כְּסָפוֹ, דְּכֶסֶף יָמִינָא, דְּאֲבָרָהֶם חֲסֵד דְּרֵגָא
דִּילִיָּה, אוֹרִיִּיתָא מִתְּמָן אֲתִיָּהִיבַת.

וּמֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדֵל בָּהּ, בְּגִין לְזַכָּאָה (ב"ה) לְעֵלְמָא
דְּאֲתִי, אֶקְרִי קִנְיָן. כְּסָפוֹ: עֵלְמָא
דְּכְסוּפָא. קִנְיָן: עַל שֵׁם (בְּרֵאשִׁית יד) אֵל עֲלִיּוֹן
קִנְיָה שְׁמַיִם וְאָרֶץ. (מִשְׁלִי ד) קִנְיָה חֲכָמָה קִנְיָה
בִּינָה. קִנְיָה לוֹ דְבָרֵי תוֹרָה. רַבּוֹ בְּתַר דְּקִנְיָה לוֹ,
גְּאוּלָּה תִּהְיֶה לוֹ. אִית דְּאִיהוּ קִנְיָה לְעוֹלָם,
וְאִית דְּאִיהוּ קִנְיָה לִיָּה שִׁית שְׁנִין. מֵאֵן דְּאִיהוּ
קִנְיָה לִיָּה לְעוֹלָם, כְּתִיב בִּיהּ, וְרָצַע אֲדָנָיו אֶת
אֲזָנוֹ בְּמַרְצֵעַ וְעַבְדוֹ לְעוֹלָם. לִית עוֹלָם, אֶלָּא
עוֹלָמוֹ (ד' קט"ו ע"ב) שֶׁל יוֹבֵל, דְּאִינוֹן חֲמִשִּׁין.
וְדָא קְרִיאַת שְׁמַע, דְּתִמָּן כ"ה כ"ה אֲתוֹנוֹן,
עֲרֻבֵית וְשַׁחֲרִית. חֲמִשִּׁין תְּרַעֲיִן דְּבִינָה.

בְּתַר דְּמִיחַד בְּהוֹן בַּר נֶשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
דְּאִיהוּ עֶבֶד דִּילִיָּה, בְּעוֹל תְּפִלִּין עַל
רִישִׁיָּה. וְאֵזָן דִּילִיָּה רְצִיעָא פְּתִיחָא לְמִשְׁמַע
קְרִיאַת שְׁמַע, דְּשְׁמַע, בְּכָל לְשׁוֹן שֶׁאֵתָּה
שׁוֹמֵעַ, דְּהֵינּוּ מִשְׁמַעוֹת.

דְּמֵאֵן דְּפְדִיּוֹן דִּילִיָּה תְּלוּיָה בַּקְּרִיאַת שְׁמַע,
דְּאִיהוּ רְזָא דְּחֲמִשִּׁין, לִית לִיָּה פְּדִיּוֹן
עַל יַד אַחֲרָא בְּגִלְגוּלָא, דְּמַרוּצֵעַ הוּא
לְמֵאֲרִיָּה, הֶכָא לֹא אֲתַמַּר (וּיקרא כ"ה) אוֹ דוֹדוֹ אוֹ
בֶן דוֹדוֹ יִגְאָלֵנוּ. דְּבַצְלוֹתָא דְּבַר נֶשׁ, אִיהוּ
כְּעַבְד, דְּאֲתַמַּר בִּיהּ שֶׁשׁ שְׁנַיִם יַעֲבֹד. וְאֵין
עֲבוּדָה, אֶלָּא תְּפִלָּה. שֶׁשׁ שְׁנַיִם יַעֲבֹד: ג'
רֵאשׁוֹנוֹת, וְג' אַחֲרוֹנוֹת דְּשְׁלִיחַ צְבוּר אֲפִיק
לִיָּה לְבַר נֶשׁ יְדֵי חוֹבָתוֹ, לְמֵאֵן דְּלֹא יוֹדֵעַ
לְצַלָּאָה בְּהוּ דְּצְדִיק חַי עֵלְמָא, אֲתַקְרִי בְּהוּ, עַל שְׁמִיָּה. בְּעוֹ, צְדִיק, גוֹאֵל,

קְרוֹב, וְנִאָּמַן. (נ"א וַחֲסֵם).

עַל שְׁמִיָּה. בְּעוֹ, צְדִיק, גוֹאֵל,

קרוב ה' לכל קראיו. וטוב לו
לאדם שכן קרוב מאח רחוק,
שהינו עמוד האמצעי, שהוא בן
יה, שהתעלה למעלה שהוא
לבינה, שעולם זה הוא עולמו של
יובל, שהוא חמשים אותיות
היחוד. שבעולם הזה כול אדם
להיות לו פדיון בצדיק ו' שנים
שכולל שלש ראשונות, ושלש
אחרונות של התפלה. ו' קטנה
הוא שש שנים יעבד.

אבר בעולם הבא, שהוא עולמו
של יובל, ששם חמשים אותיות
של קריאת שמע, אין שלים צבור
מוציא אותו ידי חובתו, משום
שאין לו פדיון על ידי אחרים,
ומשום כך שמע, בכל לשון
שאתה שומע. ומשום כך רומז,
אם אין אני לי מי לי. מ"י - ודאי
עולמו של יובל.

מיד ששמעו דברים הללו ראשי
הישיבות שהיו יורדים עם
המנוחה הקדושה, פתחו ואמרו,
רוצה הנאמן, פי השכינה
העליונה והתחתונה, שבשתייהן
הקדוש ברוך הוא דבר עמך פה
אל פה בקריאת שמע, שנאמר בו
(תהלים קט) רוממות אל בגרונם
וחרב פיפיות בידם. שהרי ודאי
"ראש החרב שסובבת את
השפה שלך. ו' לשון החרב שלך.
ה' שתי פיפיות, בשתי
שפתותיך. והרי ודאי שם רבונך
מדבר בפיך. יו"ד ה"א ו"א ה"א
הוא במחשבתך שמוציא את
החמשים הללו מפיד.

בנראי משום הדברים הללו
אליהו התעכב למעלה, שהוא
תפוס, שלא יורד אליך, שהרי
בכמה עשר היה יורד אליך, והוא
תפוס למעלה, שלא יורד אליך.
משום שהעני שלך הוא גאלה
לישראל, ומשום כך אמר משיח,
עד שיבא עני, וזהו שכתוב (ישעיה
33) ובחברתו נרפא לנו.

קרוב יי' לכל קוראיו. (תהלים קמה) וטב ליה לבר
נש, (משלי כו) שכן קרוב מאח רחוק,
דהיינו עמודא דאמצעיתא, דאיהו בן זיה,
דאסתלק לעילא דאיהו בינה, דעולם דא,
עולמו של יובל, דאיהו חמשין אתון
דיחודא. דבעלמא דין, יכיל בר נש, למהוי
ליה פדיון בצדיק, ו' שגין דכליל תלת
קדמאין, ותלת בתראין דצלותא. ו' זעירא,
אינון (נ"א איהו) שית שגין יעבוד.

אבר בעלמא דאתי, דאיהו עולמו של יובל,
דתמן נ' אתון דקריאת שמע, לית
שליח צבור אפיק ליה מחובה. בגין דלית ליה
פדיון על ידי אחרים. ובגין דא שמע, בכל
לשון שאתה שומע. ובגין דא קא רמיז, אם
אין אני לי מי לי. מ"י: ודאי עולמו של יובל.
מיד דשמעו מלין אלין, מארי מתיבתאן דהוו
נחתי עם בוצינא קדישא, פתחו ואמרו,
רעיא מהימנא, פי שכונתא עלאה ותתאה,
דבתרווייהו קדשא בריך הוא פה אל פה מליל
עמך בקריאת שמע, דאתמר ביה, (תהלים קטט)
רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם. דהא
ודאי, י', רישא דחרבא, דאסתח שפה דילך.
ו', לישנא דחרבא דילך. ה', ה', תרין פיפיות,
בתרין שפון דילך. והא ודאי, שמא דמך,
ממלל בפומך. יו"ד ה"א ו"א ה"א, איהו
במחשבתך דאפיק אלין חמשין מפומך.

בנראי בגין מלין אלין, אליהו אתעכב
לעילא, דתפיס איהו. דלא נחית
לגבך, דהא בכמה עתרא הוה נחית לגבך.
ואיהו תפיס לעילא, דלא נחית לגבך. בגין
דעניותא דילך, איהו פרוקא לישראל. ובגין
דא משיח אמר, עד דייתי עני, והאי איהו
דכתיב, (ישעיה נג) ובחברתו נרפא לנו.

אמר להם, אם כף, נעשה לו התרה ויגד אלי, שחשוב הוא לי מכל ממונ של העולם, והריני מוחל ומשחרר אותו ומתיר לו את השבועה, ואף אתם היתירו לו. ואם צריך התרה יותר, נשתדל בהתרתו, כדי שירד אלי.

אמר לו המגורה הקדושה, שבועת ה', היא שכנינה, בת יחידה. ולא לחנם תקנו שלשת בני אדם לפטר אותו, אלא ש' של שבת, שלשת ענפי האבות, בת יחידה, שבועה שהשתתפה בה פסא ודאי) בָּהֶם.

בַּדְּאִי שבועה לא חלה אלא על דבר שיש בו ממש. נדר חל אפלו על דבר שאין בו ממש, והרי פְּרֻשָׁה במשנה. ולא עוד, אלא יותר אמרו, נדרים על גבי שבועות עולים, וכל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו, וכל הנודר כאלו נודר בחיי המלך.

אמר להם רועה הנאמן, ראשי ישיבות, ידעתי ככם שאתם יודעים, אבל אותו שמחדש בכל יום מעשה בראשית יחדש לכם חדושים, שהרי ודאי קהלת אמר, אין כל חדש תחת השמש. אבל למעלה מן השמש יש לו. ובסתרי תורה אני רוצה לומר, (תהלים סד) שמש ומגן ה' אלהים צבאות, בעולם שלו, ולא בעולם של הדיוט. אף על גב שזה לעמת זה עשה האלהים, מתוך החשכה יוצא האור.

ובנדאי בעולם הבא, בינה היא למעלה מהשמש, שהוא עמוד האמצעי. משם עולים נדרים על גבי שבועה וחלים על דבר שאין בו ממש, משום שהשבועה הוא העולם הזה, שאין לו קיום אלא על יסוד. זהו שקתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם.

אמר לון, אי הכי, נעבד ליה התרה, ויהא נחית לגבאי, דחשיב הוא גבאי, מפל ממונא דעלמא. והא אנא מחיל ושרי ליה, ומתיר ליה אומא. ואתון אוף הכי שרו ליה, ואי צריך התרה תתיר, נשתדל בהתרתיה, דיהא נחית גבאי.

אמר ליה בוצינא קדישא, שבועת יי, איהי שכנינא, פת יחידה. ולא למגנא תקינו תלת בני נשא, למפטר ליה. אלא, ש' דשבת, תלת ענפי אבהן, פת יחידה. שבועה. דאשתתפת (ס"א כה בורקיא ודאי) בהו.

בַּדְּאִי, שבועה לא חלה אלא על דבר שיש בו ממש. נדר חל, אפילו על דבר שאין בו ממש. והא אוקמוהו במתניתין. ולא עוד, אלא יתיר אמרו, נדרים על גבי שבועות עולין, וכל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו. וכל הנודר, כאילו נודר בחיי המלך.

אמר לון רעינא מהימנא, מארי דמתיבתאן, ידענא בכו, דאתון ידעין, אבל ההוא דמחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, יחדש לון חדושים, דהא ודאי אמר קהלת, אין כל חדש תחת השמש, אבל למעלה (קהלת א) מן השמש, יש לו. ובסתרי תורה אנא בעינא למימר, (תהלים פד) שמש ומגן יי אלהים צבאות, בעלמא דיליה, ולא בעלמא דהדיוט, אף על גב דזה לעומת זה עשה האלהים, מגו חשוכא, נפיק נהורא.

ובנדאי עלמא דאתי, בינה, איהי למעלה מהשמש, דאיהו עמודא דאמצעינא. נדרים מתמן, על גבי שבועה עולים, וחלין על דבר שאין בו ממש, בגין דשבועה איהו עלמא דין, דלית ליה קיומא, אלא על יסוד, הדא הוא דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. (דף קט"ו ע"א).

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בְּעִיר קְרָאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים

מִשְׁנֵי בְּעַלֵּי תְּשׁוּבָה בְּעִיר

קְרָאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁהַ"מַּגְלָה עֲמָקוֹת" כִּהְיוּ כָּרֵב בְּעִיר קְרָאקָא. וּבִשְׂעוֹתָו זְעִזְעוּ אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ, בְּמִיחָד אֶת יְהוּדֵי אֵירוּפָּה.

ספור מְצִיאוֹתַי שְׁקָרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֵינָיו הַפְּשׁוּרוֹת כְּמוֹכָא בְּזֶהָר הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוֹרָרוּ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֶגְאָלָה מִתְּעַכְבַּת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת

הֶגְאוֹן ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נֶכְדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא הַקְּדוֹם, שֶׁכֵּהָן בְּרַבְּנֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבְרָ פְּרוּשׁ עַל הַסְּפָר "שְׁעָרֵי דוֹרָא", וְגַם פְּרוּשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שְׁפָר".

בְּשָׁנַת שִׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבֵּה שֶׁל קְרָאקָא, שָׁם הִחְזִיק יְשִׁיבָה גְּדוֹלָה, וְעַל תַּלְמִידָיו הָרַבִּים נִמְנָה גַם הֶגְאוֹן ר' שְׁבָתִי כֵּהָן (הַש"ד). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ

בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרְסָם בְּתוֹרָה גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קְדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַרִ"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שָׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁסִ"ם. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמָקוֹת",

